

Park usytuowany jest w Miechowicach, pomiędzy ulicami Racjonalizatorów, Frenzla, Dzierzonia a ogródkami działkowymi. Ma kształt prostokąta, a jego powierzchnia wynosi 13,95 hektarów i porasta ją prześwietlona, ponad 100 letnia buczyna. Dostęp światła do dna tego zadrzewienia spowodował wykształcenie się kilkuletnich płatów naturalnych odnowień bukowych. Ukształtowany został na początku XIX wieku jako park pałacowy dla rodu Thiele-Wincklerów. W latach 1840-1850 ogród parkowy połączono z przylegającym do niego lasem grądowym, z zachowaniem istniejącego układu kompozycyjnego. Pomiedzy starymi roślinami zasadzono egzotyczne drzewa. Mimo przekształceń pierwotnego założenia w okresie powojennym, park utrzymał charakter otwartej kompozycji w typie krajobrazowym, z niezwykle cennymi egzemplarzami starodrzewu.

Dendroflorę parku tworzą 53 gatunki drzew i krzewów, wśród których przeważają siedliskowe i introdukowane egzotyczne gatunki, takie jak: platan klonolistny o obwodzie pnia 472cm, usytuowany obok ruin pałacu, uznany w 1973 roku za pomnik przyrody. W części przylegającej do ogródków działkowych dominują takie gatunki jak: klon pospolity, jawor, dąb i lipa, które tworzą tam znacznie młodszy drzewostan. Do innych cennych gatunków występujących na terenie parku zaliczyć należy katalpę wielokwiatową i żółtokwiatową, miłorząb japoński, dąb czerwony i burgundzki oraz sosnę wejmutkę. Na skraju parku zachowały się ruiny wzniesionego w latach 1812-1817 zamku, niegdyś siedziby rodowej Thiele-Wincklerów.

Park został wpisany do rejestru zabytków w 1995 roku.

ludowy